

kunne vindiceres, og deels for at de med Hensyn til Controllen af Tiden for deres Brug og af Garnenes Indretning kunde werde underkastede samme Regler, som for Sildebundgarn i Almindelighed ville blive forekrevne.

§ 3 i Forordningen af 15de December 1750 omhandler to Maader, paa hvilke et Stade retteligen maa besættes, nemlig med eet Garn (Bundgarn), hvis Løberad, eller det opret langs ad Lønkens hele Strækning staaende Garn, skulde staae i Lønkens rette Meed og Strækning tæt op til næste Bundgarns Hovedsteg, og med to Garn, nemlig Netgarn, — hvis Hovedsteg skulde sættes i Lønkens rette Meed og Strækning, og hvilket Garn stedse var nærmere Dybet, — og Baggarn, der maatte staae omtrent paa Siden af næste Stades Netgarn, saa tæt som Steg og Stroppe kunde sættes. Den første Besætningsmaade af et Stade findes nu kun paa enkelte Steder, hvorimod den anden Besætningsmaade endnu tildeels bruges paa Fiskevandene „Dr. holms Grund, Østerland og Seberlaa.“ Mod disse Besætningsmaaders Vedbliven samt mod de i den omhandlede § 3 nævnte Baggarns Baggarn, Skafgarn, samt skjævt og blindt (hvor Redselet skjules under Vandets Overflade) Redfels forbudte Brug finde vi Intet at erindre, saalidt som mod Paragraphens øvrige Indhold, med Undtagelse af Forbudet imod Gaffelgarn. Besætningsmaaden med Gaffelgarn er ligeledes en dobbelt Besætning af et Stade, som adskiller sig fra den anordningsmæssige Besætning med Baggarn derved, at intet af Gaffelgarnene, hverken Netgarnet eller Baggarnet, staaer i Lønkens rette Meed, men kun deres Løberad; da imidlertid den saakaldte Hovedrad eller Forbindelsesgarnet mellem de tvende Bundgarn eller Bomme, hvori selve Fangsten foregaaer, ifølge almindelig Vedtægt kun maa have en Længde af i det Høieste 24 Favne foruden Bommene, der hver andrage circa ifkun 4 Favne, — da mulig Hovedraden gaaer ind i Bundgarnets Munding, — saa sees heraf, at ethvert Bundgarn kun er fjernet 12 Favne fra det rette Meed. Skjøndt denne dobbelte Besætning med Gaffelgarn, som omskrevet, var forbudt

ved Forordningen af 15de December 1750, saa har den dog i umindelig Tid været almindelig Besætningsmaade i Nørslaa og Østerland, indtil der i Aarene imellem 1820 og 1828 blev ført Besværing over den af den daværende Eier af Gendeelsfiskeriet i Seberlaa, paa Grund af dens Ulovlighed og paa Grund af, at den formeentlig skulde hindre Sildens frie Vandring over hine to Fiskevande til Seberlaa. Det blev derefter af Rentekammeret befalet under 27de December 1828, at Bundgarnene under to Fiskerier skulde besættes aldeles paa den i Forordningen af 1750 beskrevne Maade, men da denne Prøve viste sig at være til overordentlig Stade for Fiskeriet paa Nørslaa og i Østerland, medens den formeentlig ingen Fordeel medførte for Fiskeriet paa Seberlaa, blev det under 29de August 1829 for Nørslaaes Vedkommende, og under 26de September samme Aar for Østerlands Vedkommende af Rentekammeret resolveret, at bemeldte dobbelte Bundgarns Sætterier med Gaffelgarn maatte bruges i bemeldte tvende Fiskevande, indtil nærmere Resolution blev meddeelt, og da ingen saadan Resolution senere er afgiven, er Fiskeriet i bemeldte tvende Vand hidtil drevet paa samme Maade, som bemeldte tvende Resolutioner hjemlede.

Det var ved bemeldte Resolutioner gjort til Betingelse, „at der imellem ethvert Bundgarns Stade paa de Lønkter, hvor Gaffelsætterier bruges, skulde holdes en Abning af i det mindste 3 Alen, nemlig 1½ Alen til hver Side, fri for Raden (Løberaden), samt at denne ikke maatte kastes ud af Lønkemedet.“ Ved hiin Foranstaltning af en Abning imellem ethvert Stade, hvilken Foranstaltning endnu ikke overholdes (denne Abning kaldes i Fiskersproget „Læmpet“), er der sørget for, at Silden ikke ved den omskrevne Besætningsmaade hindres i sin frie Gang ind i andre Lønkterum; og da disse, eller Afstanden imellem de forskjellige Lønkter, skjøndt høist forskjellige i Brede, dog ved de i Anledning af den omskrevne Klage af Fogden i Ribe anstillede Undersøgelser befandt at være tilstrækkelige for Fiskens Vandringer fra Seberdybene op igjennem Lønkterummene, idet intet